

DE PREDIKANT-REDACTEUR VAN „PNIËL”

Ja, „Pniël.” Dat is vooral de kansel van Ds Gunning geweest. Hij was niet speciaal de dominee van Wilhelminadorp, Bennebroek, Gouda, Leiden, Utrecht, Haarlem, Apeldoorn, Serooskerke, of de emeritus van Bilthoven, maar de dominee van „Pniël.” Het evangeliseeren voor een onzichtbare menigte had zijn hart. En wat voor bezwaren we ook tegen hem mochten hebben, we kunnen allen dankbaar zijn voor zijn getuigenis, zijn Christo-centrisch denken, zijn ruimheid van ziel, zijn onvermoeid herinneren aan de eenheid aller geloovigen in Christus, de „gemeenschap der heiligen.”

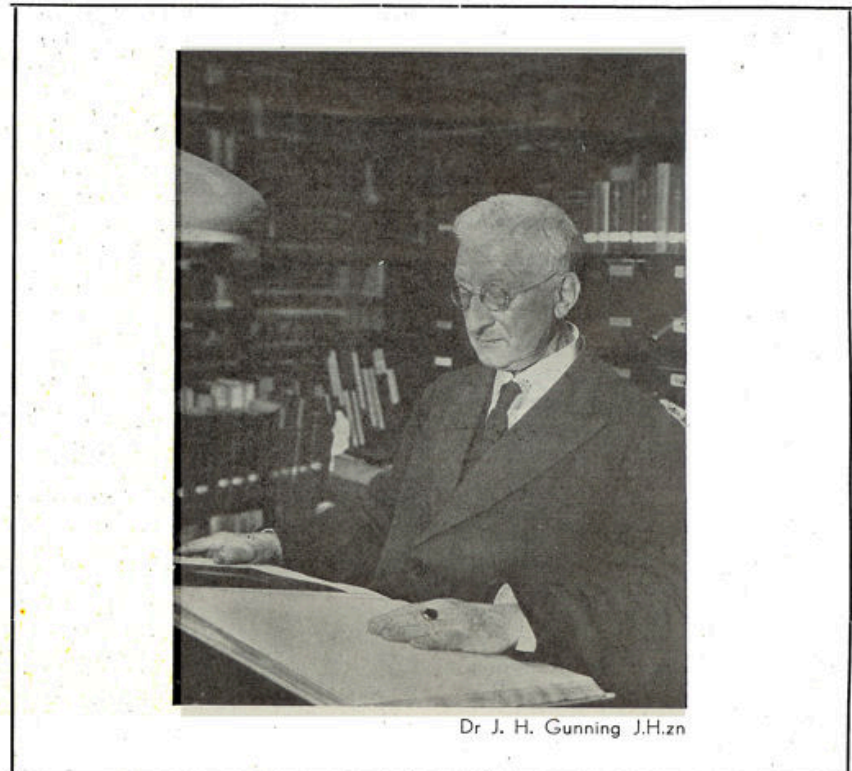
In het laatste nummer van „Pniël” zegt Prof. de Vrijer: „Vele jaren reeds ontvang ik iederen Vrijdagmorgen „Pniël.” Altijd was m'n eerste handgebaar, 't omslag eraf te doen en links op bladzijde 2 van het Bijblad naar de „Correspondentie” te kijken. Ik wist, dat daar het meest directe en het laatste woord uit het snelbewogen hart van Dr Gunning sprak. Daar was een woord van vertroosting. Dikwijls ook een glimlachende terechtzetting. Soms een felle uiting...”

Dr Gunning heeft van 1892 af „Pniël” geheel alleen geredigeerd: hij had nog gehoopt het te beleven, dat zijn weekblaadje vijftig jaar bestond. In de laatste weken van zijn ziekte werd hij in den redactie-arbeid bijgestaan door een commissie, waarvan een der leden Prof. Dr M. J. A. de Vrijer was. Bij de begrafenis hield laatstgenoemde een indrukwekkende rede. We nemen hiervan een gedeelte over:

„Samengekomen zijn wij om afscheid te nemen, maar meer nog om samen te danken voor de heerlijkheid Gods, die standvastig is, en nu hem, den heengegane, ten deel viel in volheid. Ja, in volheid, want Ds Gunning drukte het gescheurde in de wereld, in de kerk, in zichzelf, levenslang. Hoe kon deze gevoelige mensch toornen of lachen over kerkelijk gehaspel, over hangen aan verouderde tradities, die niet fundamenteel zijn voor de Boodschap der Kerk; schreien om haar verdeeldheid, spotten met bedillaars, aan welke hij altijd nog Gods zegen meegaf! Nu is hij

ontheven aan de sterfelijkheid, door geene zonde meer misleid.

„Onwillekeurig vergelijkt men dezen Dr Gunning met zijn vader: Prof. Gunning. Sommige menschen vinden het onaangenaam, aan een meer be-

Dr J. H. Gunning J.H.zn

roemden vader herinnerd te worden. Hun licht dreigt er door betimmerd te worden. Zoo was onze Dr Gunning niet. Altijd weer sprak hij in de diepste vereering over zijn vader, den visionairen zielszorger, en over zijn moeder, Johanna Hovy uit het Barnevelder predikanten-geslacht. Het eert een mensch anderen te eeren!

„Maar op deze plaats wil ik ook hier vader en zoon bij elkander plaatsen, omdat er m. i. geen sprake is van een meer of minder, een hooger of lager.

„Dr Gunning had naar zijn grooten, intellectueelen aanleg, naar zijn fabelachtige werkkraft, in het rijk der theologische wetenschap zonder twijfel een zeer roemrijke plaats kunnen innemen. Dat dit niet geschiedde, is bij hem niet, omdat hij de wetenschap voor de praktijk verwaarloosde, maar omdat er in het Koninkrijk der hemelen, en dan in de afschaduwing daarvan, plaats is voor verscheidenheid van roeping, mits men in die bepaalde roeping niet vluchtte voor de eigenlijke taak. Ik ga hier uit van een vergelijking: er zijn gouddelvers en er zijn goudsmeden. Prof. Gunning, de vader, was een gouddelver; Dr Gunning, de zoon, was een goudsmid. De gouddelvers zijn de pioniers, die eenzaam

het edel metaal zoeken, er ontbering en eenzaamheid om lijden, de diepte er voor ingaan. De gouddelvers zijn: de profeten, een Paulus, Augustinus, Thomas à Kempis, Luther, Pascal, Josephine Butler, Florence Nightingale, William Booth, Kingsley, Von Bodelschwing, Fliedner, Heldring, Pierson, Prof. Gunning....

„De goudsmeden zetten het gedolven goud om tot het gouden muntstuk, het sieraad, het gebruiksvoorwerp. Het goud blijft goud, maar het is bruikbaar geworden voor de gemeenschap der menschen door schoonheid en nut. En schoonheid en nut zijn in de scheppingsorde gesteld. — De goudsmeden zijn: de predikers, de priesters, de zielszorgers, de paedagogen, de moeders en vaders, die hun kind tot Christus begeeren te brengen, de medewerkers in den Christelijk-socialen arbeid, de diakonessen, de onderwijzers, de Zondagsschoolwerkers, de niet-te-tellen groep der anonyme getuigen voor de liefde Gods. Tot de goudsmeden behooren: Adolphe Monod, Spurgeon, Alex. Vinet, Dr Johannes Gunning....

„En er is een begenadigd klein getal van hen, die èn gouddelver èn goudsmid tegelijk zijn. In volmaakt zin is dit de Zoon des Menschen, het vleeschgeworden Woord, de

spreker der parabelen. Maar op verren afstand van Hem, denk ik aan Calvijn, Kohlbrugge, Prof. De Hartog....

„De goudsmid moet zóó goed van het delven weet hebben en houden, dat hij goud en schijn van goud kan onderscheiden. „Wie niet studeert, is niet bekeerd,” zeide Prof. Gunning eens.

„En nu kom ik tot een eigenaardigheid van Dr Johannes Gunning, namelijk zijn groot talent voor talen. Ik telde op en kwam tot dertien talen, die hij beheerschte.

„Ondanks zijn geweldige briefwisseling klaagde hij altijd weer over een besef van eenzaamheid. Hij was een eenzaam mensch, want de spontane Gunning heeft zichzelf ook wel van medemensen vervreemd, waar dit niet had gemoegd. Maar het kón toch ook niet anders — ondanks de trouw zijner gade en de liefde zijner

kinderen en kleinkinderen — want de goudsdelver is eenzaam. De goudsmid eveneens, ja dikwijls nog meer, omdat de schare den populaireren prediker tot den mensch der conversatie tracht neer te trekken. Wie Dr Gunning kende, weet wel, hoe hij, klein voor God, wilde knielen, hoe hij de coterie verfoeide, voor „visite” ongeschikt was — maar in getrouwheid ter kerke en ten sacrament begeerde te gaan.”

Tot zoover Prof. de Vrijer.

Ir W. H. Voorham, die namens den grooten kring „Pniël”-lezers sprak, zeide o.a.: „Jezus alleen was de kern van alles wat Dr Gunning schreef... Laat het, zoo heeft Dr Gunning in een der laatste gesprekken, die ik aan zijn ziekbed mocht hebben, tot mij gezegd, de begrafenis zijn van een arm zondaar. Niets was hem vreemd. Ook niet het oogenblik van

angst, toen hij in het gezicht van de poorten des doods stond.”

Dr Gunning was een blijmoedig Christen, die met zijn groote gaven van hoofd en hart anderen deed genieten van hetgeen hij in zijn Heiland had gevonden.

Hij was een trooster van zieken, van ouden van dagen. Wie kent niet het lied „Ga niet alleen door 't leven,” waarvan hij de dichter-componist was, en dat voor velen steun en eeuwigheidszegen heeft gebracht?

Deze begenadigde dienaar, die thans is ingegaan in de vreugde zijns Heeren, mocht zeer velen — ook door zijn vele boeken, geschriften en „Pniël” — den weg wijzen ten hemel. Het Evangelie was voor hem de hoofdzaak. Hij verkondigde: „Jezus Christus en Dien gekruist.” Hoe dikwijls schreef hij het neer: „Geloofd zij Jezus Christus!”

Als een hert door dorst bevangen, naar de frissche sprengen hijgt....